Můj anděl strážný

Nové začátky

Victoria Schwabová

ALBATROS

ALBATROS

Můj anděl strážný

Nové začátky

Victoria
Schwabová

ALBATROS

Přeložila Jitka Ircingová

Copyright © 2014 by Victoria Schwab
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway New York, NY 10012, USA.
Translation © Jitka Ircingová, 2016
Cover illustration © Bohumila Becerra-Gablasová, 2016

ISBN 978-80-00-04194-0

Carle za to, že mi vždycky uměla zvednout náladu.

Kapitola 1.

Gabby

„Připravit…“ řekla Gabby a protáhla se. „Pozor…“ A než stačila říct *teď*, její bratr Marco už vystartoval.

„Ty podvádíš!“ zakřičela a vyrazila za ním.

Les za domem se rozrůstal spíše do výšky než do šířky. Stromy byly hustě naskládané vedle sebe na kopcích, jako byl ten, na kterém Gabby a Marco Torresovi právě závodili. Marco byl o tři roky starší, ale Gabby byla rychlá a znala zkratky. Marco vždycky běžel po cestičkách, zatímco Gabby se jim vyhýbala a využívala místa, kde kořeny a kameny tvořily schody až nahoru.

„Tak poběž, Gabby!“ ozýval se jeho hlas mezi stromy. „Přidej!“

Už jí úplně hořely plíce, jak běžela, až jí pod nohama praskaly větvičky. Ještě nikdy ho neporazila. A to i když nepod-

váděl. Ale dneska možná… Zahlédla, jak se jeho modré tričko mihlo mezi stromy, a zrychlila. Tolik se soustředila, aby ho dohnala, že si nevšimla spadlé větve. Zahákla se jí za ni bota a Gabby upadla na vlhkou zem. Rychle vyskočila zpět na nohy, ale už ho ztratila.

Stále slyšela, jak se bratr směje, a utíkala dál, dokud neproběhla kolem posledních stromů. Bez dechu, ale s úsměvem. „Marco!" zavolala na něj. „Vyhrála jsem!"

Ale Marco tam nebyl. Stála na kopci, popadala dech a čekala, kdy se bratr objeví a začne něco o tom, jak ji *nechal* vyhrát. Čekala a čekala a čekala.

„Marco?" znervózněla a rozhlížela se po poli. Kopec se jí najednou zdál příliš klidný a temný. Znovu uslyšela ten smích, který se předtím ozýval po lese, ovšem teď byl nějaký jiný. Něco bylo špatně. Byl to sice hlas jejího bratra, ale nesmál se, ani trochu.

Kašlal.

Hekal.

Dusil se.

A vtom se Gabby probudila.

Vůbec nestála na kopci, ale krčila se na tvrdé nemocniční židli vedle postele. Na posteli seděl Marco, byl předkloněný a kašlal. Zdravotní sestra mu jednou rukou třela záda a druhou mu upravovala kapačku.

„Nazdar… Gabby," zasípal Marco. „Promiň,… nechtěl jsem… tě vzbudit."

„To nic," zamumlala Gabby a promnula si oči. „Jen se mi něco zdálo. Jak ti je?" zeptala se, když si Marco, celý rudý, zase lehl.

„Je mi parádně," řekl, i když stále lapal po dechu. „Ale nikomu to neříkej," zašeptal polohlasem. „Nechci, aby mě odsud vykopli." Sestra, která se právě věnovala nějakému přístroji, se trochu zasmála a Gabby ze sebe vymámila malý úsměv. Marco si pořád dělal legraci.

Ten záchvat kašle byl na něj očividně asi moc. Vypadal unaveně. Poslední dobou vypadal pořád unaveně. Gabby věděla, že to je kvůli *té zlé nemoci*.

Když doktoři vysvětlovali Gabby Marcův stav, nikdy neříkali té nemoci pravým jménem. Vždy o ní mluvili jen jako o *zlé nemoci*, jako kdyby si neuměla na internetu najít, co je ta *zlá nemoc* vlastně zač. Teď už věděla, jak se nemoc jmenuje – *osteosarkom* – ale ve skutečnosti i ona sama o ní už přemýšlela jako o *zlé nemoci*. Ne proto, že by ji tím chtěla nějak zlehčovat, ale bylo pro ni jednodušší si tu věc, která napadla tělo jejího bratra, představit jako nějakou příšeru spíš než jako několikaslabičné cizí slovo.

S příšerami se totiž dá bojovat. A Marco bojoval.

Podíval se na ni a zamračil se tak, jak to starší bráchové umí: „Měla jsi jít domů už včera."

Gabby se podívala na své zmačkané oblečení a přemítala o tom, jak jí nepřijde správné říkat jejich novému bytu *domov*. *Domov* bylo místo na venkově, kde byly lesy a kopce a smích a její zdravý velký brácha. Místo, kam se teď Gabby mohla vrátit snad jen ve snu. A i když jí bylo v nemocnici hrozně, v tom bytě se to zdálo ještě horší. Byla to jen děsivá prázdná a temná krabice. Jejich máma totiž trávila každou volnou chvilku s Marcem v nemocnici.

„Budu radši tady, vaří tu líp než máma," řekla Gabby.

Marco se opatrně zasmál. „To možná jo…“ zasípal, „ale nemůžeš tady pořád přespávat. Zvlášť když ti zítra začíná škola.“

Nejen škola, pomyslela si Gabby. *Ale nová škola.*

Základní škola v Grand Heights.

Pomyšlení, že tam nastoupí do sedmé třídy, v ní vzbuzovalo smíšený pocit strachu a naděje. Když Marco vloni poprvé onemocněl, všechno se změnilo. Nejen pro něj, ale i pro Gabby. Najednou se nemohla nikam ani pohnout, aniž by ji všichni nezahrnovali svou starostí. Učitelé, spolužáci, přátelé – jejich lítost jako by postavila kolem jejího života malou zeď. Lidé chtěli přijít a pozdravit, ale ta zeď je nenechala přiblížit se moc blízko. To bylo na té nemoci nejdivnější. I když nebyla nakažlivá, stejně si lidé drželi odstup.

Dokonce i Alice a Beth, Gabbyiny nejlepší kamarádky, se k ní začaly chovat divně. Najednou byly tiché a mluvily s ní tak zdvořile, až to Gabby rozčilovalo.

Když Marca v létě převezli do nemocnice v jiném městě, Gabby se skoro ulevilo, že je pryč.

Nová škola bude sice plná cizích lidí, ale taky by to mohlo znamenat nový začátek. Třeba už by nemusela být tou holkou, co má nemocného bratra.

Mohla by být prostě jen Gabrielle Torresová.

Marco si odkašlal. Netrpělivě se na ni díval a Gabby si uvědomila, že ztichla. Občas se jí to stávalo.

„¿Dónde estás?“ zeptal se nakonec. *Kde jsi?* Ve skutečnosti tím ale myslel *„Kde lítáš? Kam ses v myšlenkách zatoulala? Vrať se.“*

„Promiň, jsem tady," zamrkala. Pak si najednou na něco vzpomněla. „Jo, hele, něco jsem ti přinesla."

Gabby zpod židle vytáhla igelitku se školními potřebami. Sama je vybírala. Její máma nikdy nebyla schopná ji vzít nakupovat, i když byl obchoďák stejně jako byt, škola a *všechno ostatní* kousek od nemocnice. Gabby se prohrabávala věcmi v tašce, až našla modro-bíle pruhovaný blok a tužku. „To máš na domácí učení," řekla.

„Myslíš nemocniční učení," opravil ji Marco. Bylo mu patnáct a měl začít chodit do prváku na střední škole Grand Heights. Místo toho trčel tady se soukromým učitelem.

Gabby pohodila na bílou nemocniční postel balík barevných papírů. „A tohle máš na letadýlka," dodala.

Marcovi se rozzářily oči. Byl přímo *expert* na tvoření papírových letadélek. Následující půlhodinu pak strávili tím, že skládali papíry do podoby letadel a házeli je z jeho okna ve třetím patře přímo na parkoviště. Gabby se zrovna podařilo za Marcova povzbuzování dohodit už třetí fialové letadlo na střechu bílé dodávky, když se za nimi otevřely dveře.

„Gabrielle Torresová," pronesl tichý hlas s předstíraným opovržením. „Nepřeháníš to trochu s tou zábavou?"

Otočila se a uviděla Marcova kamaráda Henryho přijet do pokoje na kolečkovém křesle. Henry jí připomínal papír. Ale ne ten pestrý a barevný, ze kterého s Marcem skládali letadélka, ale ošuntělý a vybledlý. Byl přirozeně bledý (Gabby viděla jeho fotky z dětství) a nemoc to ještě zhoršila. Měl zplihlé blonďaté vlasy a milé bleděmodré oči.

Gabby zakroutila hlavou a Henry zamlaskal.

„Neříkal ti snad," pokračoval Henry, když přijížděl k posteli, „co se stane, když si tu brácha bude moc užívat?"

„Vykopnou ho?" odhadla Gabby.

„Přesně!" řekl Henry a klepal koleny do kovového rámu postele. „Nechceš přece, aby ho odsud vyhodili, že ne? Kdo by pak zabavil *mě*?"

„Mohl by sis začít taky užívat," navrhla Gabby. „Pak by tě třeba vyhodili taky."

Henrymu poklesly koutky. „Kdepak, mají mě tu moc rádi, ti mě nenechají odejít." Pohled mu sjel na igelitku na posteli. „Co to tu máme?"

„Školní potřeby," vysvětlil Marco. „Gabby zítra začíná škola."

„Páni," vydal ze sebe sotva slyšitelný smích. „To už je škola? Čas opravdu letí, když se člověk dobře baví."

„Stýská se ti po ní?" zeptala se Gabby. Henry byl stejně starý jako Marco, ale věděla, že je nemocný daleko déle a mnohem vážněji. Přemýšlela, jak to může být dlouho, co si naposledy hodil aktovku na rameno nebo slyšel drnčet zvonek.

„Ale kdeže," pokrčil Henry rameny. „Nejlepší tady na tom je, že nemusím chodit do školy."

Gabby mu nevěřila. Viděla Henrymu na očích, jak mu chybí být obyčejným puberťákem, i kdyby to znamenalo chodit do školy, psát úkoly a plnit domácí povinnosti. Viděla to samé i v Marcových očích, přestože se máma pořád marně snažila, aby nebyl moc pozadu. Henry ovšem vypadal, že už to nikdy nedožene. Ta myšlenka zasáhla Gabby jako bodnutí nožem, ale neměla příležitost rozjí-

mat nad Henryho stavem, protože Marco začal zase kašlat.

Když se z nemocničních chodeb vynořily dvě sestry, Gabby sebou škubla. Jedna se snažila ulevit Marcovi, zatímco ta druhá odvážela Henryho pryč. Taška se školními potřebami spadla z postele a Gabby se na všech čtyřech snažila posbírat tužky a sešity, když vtom se přiřítila její máma.

„Co se děje?" zeptala se paní Torresová, což jen přispělo k všeobecnému zmatku. „Co je, Marco? Jsi v pořádku? Jak dlouho kašleš?"

„Bude v pořádku," ujistila ji sestra, ale z nějakého důvodu její klidný tón Gabbyinu mámu ještě víc vynervoval a paní Torresová jedním pohybem shrábla barevné papíry z postele a hodila je na židli. Mumlala na Gabby španělsky, že tam akorát dělá nepořádek, a masírovala Marcovi záda, aby se mu lépe dýchalo.

Gabby vycouvala z pokoje na chodbu. Sesunula se ke zdi vedle dveří. Cítila, jak má napnutý každý sval v těle, jako by sama kašlala. Podívala se do svých rukou a uvědomila si, že ještě pořád drží nějaké věci do školy: takový hezký diář s notami a několik propisek. Slyšela, že scéna za dveřmi utichá, ale Marcův kašel jí pořád zněl v hlavě. Nemohla se přinutit jít zpět – stejně by tam nejspíš jen překážela. A tak zůstala raději na chodbě.

Většina chodeb na tomto patře byla vymalovaná žlutě nebo zeleně, ale tahle byla modrá. Gabby se ta barva moc líbila, protože to vypadalo, jako by se dovnitř vkradl kousek přírody. Strávila v nemocnicích hodně času a všechny ty bílé stěny a ostrá světla připomínaly, že rozhodně *není*

venku v přírodě. Teď když se upřeně dívala na tu zeď a nesnažila se zaostřit zrak, *skoro* by uvěřila, že pozoruje oblohu během nádherného dne, teplou, slunečnou a modrou.

Kapitola 2.

Aria

Venku bylo zataženo.

Žádná modrá obloha, ani slunce, ani stín. Proto bylo tak zvláštní, když se uprostřed parkoviště před nemocnicí jeden stín objevil.

Nejdřív to byla jen taková skvrna, která se šířila po chodníku. I kdyby přece jen svítilo slunce a vytvářelo stíny, nikde kolem nestálo žádné auto, lampa a rozhodně ne žádná osoba. Prostě nic, co by mohlo vytvořit zrovna takový stín.

Ten podivný stín rostl, až nabyl velikosti a tvaru asi dvanáctileté dívky s dlouhými vlnitými vlasy. Jakmile ten stín přestal růst, změnil se. Začal zářit oslňujícím bílým světlem, jako by se někde hluboko uvnitř rozsvítila stovka světýlek. A z tohoto světla vystoupila dívka.

A jakmile stanula nad bílou kaluží, jasné světlo rázem zhaslo.

Dívka se souhlasně podívala na svůj stín.

„Dobrá práce," řekla mu.

Stín vypadal potěšeně, když se tak šťastně vrtěl pod jejíma nohama. Dívka se rozhlédla a žasla nad tím, že je opravdu *tady*, i když *tady* znamenalo na parkovišti u nemocnice jednoho zamračeného odpoledne. Pocítila vzrušení při pomyšlení, že je vůbec někde.

Že je *někdo*.

Byl tu jen jeden problém.

Ta dívka na parkovišti nevěděla, kdo je.

Nutno říct, že sice věděla, co je, ale byl to její první den, kdy byla *někdo*. A teď když byla někdo, byla zvědavá, jaký druh *někoho* vlastně je. Zvedla si před oči ruce, jako by jí to měly objasnit. A svým způsobem se tak stalo. Na zápěstí objevila modrý náramek. Nic na něm nebylo, jen přívěsek se jménem vyrytým drobným písmem.

Aria.

Vyzkoušela si to jméno vyslovit párkrát nahlas a líbilo se jí. Moc.

„Jmenuji se Aria," pověděla svému stínu. Ten nepatrně přikývnul.

Pak se poprvé podívala na sebe. Potěšilo ji, že má na sobě zelené tričko, bílou sukni s kapsami a světle modré legíny. Aria – to jméno se jí opravdu líbilo – měla tenisky s bílými tkaničkami, pak se ale rozhodla, že fialové by vypadaly lépe. Jakmile na to pomyslela, začaly se tkaničky postupně zbarvovat donachova.

Aria se usmála a chytila si pramen vlasů. Podržela si ho před očima, aby se podívala, jakou barvu mají vlasy. I když po slunci nebylo ani památky, hnědé pramínky zářily měděnými odlesky.

Nádhera, pomyslela si Aria. Nechala si pramen vyklouznout z prstů a její oči (zelenomodré, i když to ještě nevěděla) se zatoulaly na bílou budovu, která se tyčila před ní. Byla obrovská! Aria se kousla do rtu a přemítala, jestli toho, koho hledá, najde v tak velkém domě.

No, řekla si Aria rozhodně, *jedno po druhém*.

Nejprve stín.

Nemohla jen tak odběhnout a nechat ho na parkovišti (tedy *mohla*, ale bylo by to divné). A tak posunula jeho hlavu za sebe, nohy před sebe a udělala dva kroky vpřed tak, aby se jí boty spojily s botami jejího stínu, a ne aby mu stála na břiše. Aria se pak několikrát otočila kolem své osy a ujistila se, že se jí stín drží, hýbe se tam, kam ona, zastaví se, když se ona zastaví, a vůbec se chová jako naprosto normální stín.

Jakmile si byla jistá, že stín neuteče, uhladila si sukni, zastrčila si pramen vlasů za ucho a vydala se k nemocnici.

K proskleným dveřím vedlo několik schodů a uprostřed nich seděli muž a žena schoulení u sebe, i když byl teplý den. Žena vypadala rozrušeně – *velice* rozrušeně – a Aria jí chtěla pomoct. Ale nemohla. *Nesměla*.

Nebyl tam totiž modrý kouř.

Aria věděla, že má zasahovat jen v případě, že uvidí modrý kouř. To byl důvod, proč tam je. Ten kouř jí měl ukázat osobu, která potřebuje pomoc. To, že ji stín přivedl do ne-

mocnice, znamenalo, že uvnitř bude někdo, kdo bude tímto kouřem označený. A tihle lidé to nebyli. I když vypadali velice smutní, zřejmě nepotřebují takovou pomoc, kterou jim Aria – nebo někdo jako ona – může poskytnout.

Aria došla k otáčivým dveřím a zastavila se. Nejen proto, že dveře samotné vypadaly zvláštně, ale v jejich odrazu uviděla něco poprvé v životě. Sebe samu.

Bylo fajn dívat se na sebe po kouskách – na ruce, boty, sukně, vlasy – ale bylo mnohem lepší si prohlédnout sebe samu v celku. Tedy *skoro* v celku. Oči jí zabloudily na prázdné místo nad rameny – tam, kde měla mít křídla … tedy kde *bude mít* křídla, až si je zaslouží.

Vtom se dveře daly škubnutím do pohybu a Aria uskočila, když jimi prošel nějaký muž. Prosklené dveře se za ním dále otáčely a Ariin odraz mizel a zase se objevoval. Vrhla se vpřed, vyskočila na druhé straně a ocitla se v nemocnici.

Vstupní hala byla plná lidí. Někteří měli na sobě bílé pláště a svižně se pohybovali. Jiní byli oblečení normálně a choulili se na židlích. Ostatní stále přecházeli, čekali nebo se mezi sebou bavili. Aria místnost přejela pohledem, ale žádný kouř tam neviděla.

„Dobré odpoledne," řekla paní na recepci. „Mohu vám nějak pomoci?"

Aria došla až k pultu. „Jen se snažím někoho najít."

„A kohopak hledáte?" zeptala se ta paní.

„No, to já nevím," řekla Aria vesele. „Ještě jsem ho nenašla." Paní se zamračila, ale než stihla něco říct, Aria se usmála a dodala: „To nevadí, poznám ho, až ho uvidím."

Poté se vydala chodbou vlevo.

Kdyby se ta paní pořádně dívala, možná by si všimla, že všechna světla na stropě zazářila o něco více, když pod nimi Aria prošla. Nebo že pod jejíma nohama mizela špína na podlaze, která pak zářila jako nová. Ona si toho ale nevšimla. Nikdo si nevšiml. Byly to malé změny, takové, které vycítíte, ale nemůžete si na ně sáhnout. Aria měnila svět k lepšímu jen svou přítomností.

Při hledání modrého kouře prošla už dvě patra – prohledávala chodby, nakukovala do oken a za dveře – až narazila na společenskou místnost. Několik dětí se tlačilo u televize, pár dalších sedělo u stolu s puzzly, ale její pozornost upoutal ten kluk u okna.

Byl bledý, plavovlasý a zahalený kouřem.

Díval se z okna a temné chomáče dýmu se kolem něj vznášely jako mrak. Jakmile se ale Aria přiblížila, zamračila se. Jeho kouř neměl tu správnou barvu. Aria přece měla hledat *modrý* kouř. Avšak mrak, který kroužil kolem chlapcových ramen, byl temně fialový. Skoro černý.

Rozhodně to bylo znamení, ale ne pro Ariu.

„Henry," ozvalo se a chlapec u okna zvedl hlavu, když sestřička nesla k jeho kolečkovému křeslu kelímek s vodou.

Aria přemýšlela, proč tam Henry je a proč je zahalen tak hrozivým mrakem. Rozhlédla se a hledala někoho sobě podobného, asi někoho, kdo má kouzelný náramek stejné temně fialové barvy jako ten kouř. Ale nikdo takový se neukázal. Ve skutečnosti byla Aria jediná v místnosti, která nevypadala, že tam patří.

Až do chvíle, než vstoupila další dívka. Byla asi stejně vysoká jako Aria, měla hezkou opálenou pleť a husté tmavé

vlasy. Ariinu pozornost ale neupoutala dívčina pleť, ani vlasy, ani sešit, který k sobě tiskla. Byl to modrý kouř tetelící se kolem jejích ramen.

Kouř, který měl úplně stejnou barvu jako Ariin náramek.

Dívka nepřítomně proplula mezi stoly a židlemi, ponořená do svých vlastních myšlenek, a svalila se na pohovku v rohu místnosti. Aria zaváhala. Tolik se soustředila na hledání modrého kouře, že nevěděla, co má dělat teď. Tak tam stála a doufala, že jí dívka dá nějak najevo, co se děje.

Nevypadala totiž *nemocně* na rozdíl od ostatních dětí ve společenské místnosti. To ale Ariu nepřekvapovalo. Kouř totiž neměl s nemocemi nic společného. Pouze označoval osobu, které by Aria mohla pomoct, a s nemocemi nikomu pomoci nemohla. Neuměla uzdravovat. Ani nevěděla, jestli to někteří andělé umí. Aria byla prostě … Aria. A ať už se té dívce s modrým kouřem stalo cokoliv, Aria si byla jistá, že tomu nepřijde na kloub tím, že tam bude jen tak stát. Navíc se začala cítit trapně, že tam tak okouní. A tak se zhluboka nadechla, došla k pohovce a řekla ahoj.

Kapitola 3.

Gabby

Gabby mžourala na strop a snažila se přijít na to, jestli se světla v místnosti opravdu najednou víc rozzářila, když vtom někdo řekl: „Ahoj!“

Ohlédla se a uviděla dívku, jak sedí na druhém konci pohovky. Měla měděné vlasy, světle modré legíny a radostný úsměv. V nemocnicích se málokdo takhle usmívá. Většinou mají lidé obavy ve tváři nebo lítost na rtech, občas se rozzáří úlevou. *Radost* je tu ale opravdu vzácná.

„Čau,“ začala Gabby opatrně.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se dívka. Byla asi stejně stará jako Gabby. V nemocnici několik dvanáctiletých bylo, ale všichni nemocní. Ve skutečnosti Gabby za celé léto nepotkala holku jejího věku, která by *nebyla* nemocná.

„Gabrielle Torresová, ale většinou mi říkají Gabby. A ty?“

Slečna neznámá se rozzářila ještě víc, jako by ji ta otázka potěšila.

„Jmenuji se Aria." Natáhla ruku a Gabby si všimla jména vyrytého do kovového přívěsku na dívčině náramku. „Vidíš?"

Gabby přikývla. To jméno se jí líbilo. Vlastně se s ním ještě nikdy nesetkala.

Nastala chvíle ticha. Gabby si uvědomila, že se na ni Aria upřeně dívá. Pohled jí opětovala.

„Takže…" začala Aria. Prsty si poklepávala na koleno a očima bádala po místnosti, jako by hledala něco – cokoliv – o čem by mohla mluvit. Nakonec její oči našly protější zelenou zeď a rty se jí opět roztáhly do úsměvu.

„Jaká je tvoje oblíbená barva?" zeptala se.

Gabby zvedla obočí. Lidé v nemocnici se ptají na spoustu věcí – *Jak se cítíš? Jak bys popsala svou bolest? Nepotřebuješ něco?* Ovšem *Jaká je tvoje oblíbená barva?* mezi nimi není. Pokrčila rameny.

„Ani nevím," řekla Gabby. Věděla, že Marco má rád zelenou a ona *kdysi* zbožňovala fialovou, ale už je to dlouho, kdy naposledy přemýšlela o něčem tak pošetilém. Svět je plný tolika důležitých otázek, tak jak by ji mohlo zajímat něco tak hloupého jako barvy? Z bílého podkladu jejího sešitu na ni zíraly černé noty a nijak jí nepomohly.

„To nevadí," řekla Aria. „Taky nějak nevím."

„Fakt?"

Aria přikývla. „No fakt. Tedy alespoň se nedokážu rozhodnout. Vždycky vidím nějakou barvu a říkám si, že ta by mohla být má nejoblíbenější, ale pak uvidím jinou a roz-

myslím si to. Je hrozně těžké si vybrat jednu. Třeba u tkaniček," ukázala na svoje boty, které právě zářily růžovou. „Dneska jsem si je vyměnila už dvakrát."

Gabby se skoro pousmála. Ta Aria byla zvláštní.

„Ale jedna barva se mi určitě nelíbí," přiznala Aria. „Ta, kterou vymalovali nemocniční schody. Taková ta smutně šedá. Přijde mi, že to ani není barva. Je taková … "

„Odporná," navrhla Gabby.

„Přesně," řekla Aria a kroutila hlavou.

Gabby zachytila koutkem oka nějaký pohyb, a když se otočila, viděla, jak sestřička odváží Henryho pryč. Zamávala mu a Henry jí pozdrav oplatil.

Aria ho také sledovala, jak odjíždí, a na tváři měla zvláštní výraz.

„To je Henry," řekla Gabby. „Ty ho znáš?"

Aria po chvíli potřásla hlavou. „Vlastně ne. Proč je tady?"

Gabby se smutně usmála. „Když se zeptáš jeho, řekne ti, že je to proto, že ho doktoři mají moc rádi na to, aby ho pustili." Pak úsměv zmizel. Nebylo by krásné žít ve světě, kde by to byla pravda? „Je hodně nemocný," dodala. „Nevím, jestli se uzdraví."

„Ten kouř," zabručela si pro sebe Aria. „Je hodně tmavý."

Gabby se zamračila. „O čem to mluvíš?"

Aria se probrala ze svých myšlenek. „Ale nic. Já jen … doufám, že se dá dohromady."

„To já taky," zakončila Gabby.

Zadívala se na Ariu. Co dělala v nemocnici? Na rozdíl od Gabby nevykazovala známky typické pro ty, kteří mají někoho nemocného. Žádné kruhy pod očima způsobené

přespáváním v nemocnici. Žádné cukání při zaslechnutí vzdáleného zvuku kašle. Nevypadala unaveně, ztrhaně ani nervózně. Vlastně zářila zdravím.

„Leží ti tady někdo z rodiny?“ zeptala se Gabby.

Aria zakroutila hlavou.

„Tak co tady děláš?“ zkusila to Gabby a doufala, že to neznělo moc nezdvořile.

Aria se podívala na své růžové tkaničky. „Jen jsem přišla pomoct.“

„Aha,“ řekla Gabby, „takže ty jsi jako dobrovolnice?“

Aria zaváhala, svraštila obočí a pak rozhodně přikývla. „Jo, přesně tak.“

„Nevěděla jsem, že někdo našeho věku může pracovat v nemocnici,“ řekla Gabby.

Aria znovu zaváhala. „To víš,“ řekla, „někdy začít musíš. A co ty?“

„Co co já“ zeptala se Gabby.

„Máš tady rodinu?“

Teď pro změnu váhala Gabby. Za posledních pár minut toho řekla víc než za posledních pár dní. Bylo fajn si s někým povídat, ale opravdu nechtěla, aby se úsměv té dívky změnil na výraz lítosti. Gabby ovšem Marcovu nemoc skrývat nemohla. Už jen proto, že v té nemocnici byla.

„Mám tady bráchu,“ odpověděla Gabby nakonec. „Je nemocný.“

Gabby se připravila na *To je mi líto*, ale Aria jen přikývla a zeptala se: „Je to vážné? Jako u Henryho?“

Gabby se zahleděla na svůj sešit. „Je to jiné.“

Marcova *zlá nemoc* začala minulý rok na fotbalovém hřišti.

Nejdřív si mysleli, že ta bolest v noze a kyčli byla jen z rychlého růstu – na čtrnáctiletého byl vysoký – ale zhoršovalo se to. A pak jednoho dne, kdy s Gabby závodil na kopci, se musel zastavit a na vrchol už to nezvládl. Vzali ho k doktorovi a zjistili, že ta bolest nebyla normální, přirozená. Testy to pak potvrdily. Několik nádorů Marcovi napadalo kosti v levé noze. Od kolene až nahoru ke kyčli. Nádor. Jak ošklivé slovo, jako nějaká obluda.

Nádory rostly.

Rychle.

Za několik týdnů ta *zlá nemoc* převzala nadvládu nad životy rodiny Torresových. Marcovi nasadili plán agresivní léčby, která měla zabránit nádorům v šíření. Doktoři jim vysvětlili, že nejdřív musí nádory zmenšit. To aby bylo jednodušší je všechny vyndat, až budou Marca operovat.

Léčba nebyla vůbec jednoduchá. Ale Marco ji zvládl. Probojoval se tak daleko. A teď přijde na řadu operace. Nebo *by měla*, ale…

„Gabby?“ naléhala Aria.

„Teď čekáme,“ řekla, když se přinutila říct ta slova nahlas. „V létě jsme se sem přistěhovali, aby tu mohl jít brácha na operaci. Jenže před pár týdny onemocněl. Nic vážného, jen trochu větší nachlazení, ale stejně. Doktoři tu operaci zatím odložili. Tak čekáme.“

Pravdou bylo, že pokaždé když Marco zakašlal, pokaždé když mu stoupla teplota nebo o trochu déle spal, obavy v Gabby vzrostly. Co když se jim *nepodaří* ho dát dohromady na tu operaci? Co když se ta *zlá nemoc* vrátí, než ho stihnou operovat? Co když…

„To nic," řekla Aria něžně, jako by slyšela Gabbyiny myšlenky. A její tón hlasu dokázal Gabby alespoň trochu ulevit.

„Zítra mi začíná škola," pokračovala Gabby, „a mám o Marca starost, jenže část mě se těší, až se odsud dostanu. Když jsem tady, jediné, na co dokážu myslet – jediné, na co *všichni* dokážou myslet – je bráchova nemoc. Ale až půjdu do školy, můžu alespoň na chvíli předstírat, že je všechno v pořádku. Že je všechno normální. A že nejsem jen sestra toho kluka s rakovinou."

Jakmile to Gabby vyslovila, cítila se hrozně. Nestyděla se za Marca ani jeho nemoc. Ale kdyby si mohla přát cokoliv na světě, chtěla by, aby se uzdravil. Marco nemohl za to, že byl nemocný. *A přesně proto držím jazyk za zuby*, řekla si v duchu Gabby. Na jednu stranu jí tyhle myšlenky přišly nedůležité. Na druhou stranu se nenáviděla za to, že je vůbec má.

Gabby už už chtěla vzít všechno zpět, když vtom řekla Aria: „To dává smysl."

„Vážně?" zeptala se Gabby.

Aria přikývla. „No jasně. Nemocný je tvůj brácha. Ne ty."

Gabby zjistila, že přikyvuje. „Vím, že to není správné," řekla, „ale prostě mě unavuje … Já nevím." Zápolila se slovy. „Jediní lidé v nemocnici, na kterých záleží, jsou ti, kteří leží v posteli. Ale když je někdo z tvých blízkých nemocný, taky z toho svým způsobem onemocníš … "

V tu chvíli jí přišla esemeska. Vytáhla mobil z kapsy.

„Co to bylo?" zeptala se Aria, když telefon znovu zacvrlikal.

„Máma," řekla Gabby a vyskočila na nohy. „Musím jít."

Nemohla uvěřit, že toho té holce tolik řekla, ale cítila se dobře. „Díky," dodala ještě.

„Za co?" ptala se Aria.

„Za vyslechnutí."

Aria se usmála. „Proto tady přece jsem."

Při tomhle Gabby srdce trochu pokleslo. Jak tam tak seděla a mluvila s Ariou, cítila se zvláštně, důležitě. Až úplně zapomněla, že Aria je v nemocnici dobrovolnice. Nejspíš je to její práce pomáhat lidem.

„Tak se asi ještě uvidíme," řekla Gabby a rychle se měla k odchodu.

Aria si strčila ruce do kapes u sukně a usmála se. „To si piš."

Kapitola 4.

Aria

Aria se dívala, jak Gabby odchází a modrý kouř jí víří kolem ramen. Chvíli počkala, pak vyskočila z pohovky a šla za ní. Gabby zmizela za rohem, ale za ní se táhly pramínky kouře, takže ji Aria za chvíli zahlédla na konci bleděmodré chodby. Stála přede dveřmi a dívala se dovnitř.

Aria zaváhala. Chtěla jít za Gabby, ale přišlo jí, že by to vypadalo divně, kdyby se tam objevila poté, co se rozloučily. Bylo by lepší, kdyby chvíli zůstala s Gabby, aniž by o tom věděla. Kdyby tak mohla být *neviditelná*.

Bylo to vůbec možné? Aria se zamyslela, podívala se na své ruce. Byly věci, které věděla s naprostou jistotou – čím je, jaké je její poslání, co *nemůže* a *nesmí* dělat. Ovšem co *může* a *měla by* dělat, tam už se její jistota rozplývala.

Je jen jedna možnost, jak to zjistit, pomyslela si Aria.

Upřeně se zadívala na ruce a přála si zmizet. Nejprve se nic nedělo. Ale pak mezi dvěma mrknutími byla pryč. Čekala, že to bude pomalé a postupné, jako zabarvování tkaniček, ale nerozplývala se před očima. Prostě zmizela.

Stále pod nohama cítila podlahu, ale nohy tam žádné neviděla. Aria se trochu otřásla. Nelíbilo se jí to. Co když to nedokáže vrátit? Chtěla to vrátit!

A jako lusknutím prstů byla zpět i se zeleným tričkem, modrými legínami a růžovými tkaničkami.

Oddychla si.

Být neviditelná je nepříjemné. Připadala si tak méně skutečná. Bylo to ale nutné. A tak teď, když Aria věděla, že to kouzlo dokáže vrátit, se zhluboka nadechla, znovu se stala neviditelnou a stoupla si ke Gabby u dveří.

Gabby se dívala skrz prosklené dveře a když jí Aria nakoukla přes rameno, viděla to, co Gabby. Chlapce v posteli.

To byl určitě její bratr Marco. Byl podložený několika polštáři a spal. Vypadal jinak, než jak si ho Aria představovala. Nevypadal tak křehce jako ten druhý hoch, Henry. Ne, Marco byl ramenatý kluk s tmavými vlasy a zlatavou pletí.

Gabby už sahala po klice, když nějaká žena na druhém konci chodby zavolala její jméno. „Gabrielle," řekla, v hlase byla cítit nervozita. Měla vrásku mezi obočím a kruhy pod očima. Vypadala jako starší a smutnější verze Gabby. Aria si domyslela, že to bude její matka.

„Kde jsi byla?" zeptala se.

Gabby spustila ruku ze dveří. „Procházela jsem se."

„Kvůli tobě jsem *já* prošla celou nemocnici a hledala tě."

„Promiň," řekla automaticky Gabby. „Jen jsem nechtěla překážet." Znovu se otočila ke dveřím. „Jak je Marcovi?"

„Už zase spí," řekla máma už trochu klidněji. „Zůstanu tu s ním ještě o trochu déle."

„Můžu tu taky zůstat."

Paní Torresová ale zakroutila hlavou. „Chci, abys šla domů."

„Není to domov," zamumlala Gabby.

Její matka zamlaskala. „Neodmlouvej a běž." Gabby svěsila ramena. „A když se nevrátím do půl desáté, půjdeš *do postele*."

„Ale ráno tam budeš, viď?" zeptala se Gabby. „Abys mi popřála hodně štěstí."

Paní Torresové se zmatením zkřivilo obočí, ale vzápětí vyvalila oči. „Ano, ano, samozřejmě," řekla. „Velký den, *mija*. Máš všechno, co potřebuješ? Všechny věci do školy?"

Gabby přikývla. „Myslím, že jo."

„Sedmá třída," řekla paní Torresová napjatě. „Kdy jsi mi vyrostla?"

Byla to otázka, kterou položila spíš sobě než své dceři. Aria viděla bolest v Gabbyině tváři, ona ale jen pokrčila rameny a řekla: „Musím si ještě skočit pro věci." A pak tiše vklouzla do Marcova pokoje.

Aria zůstala na chodbě s její matkou. Úplně viděla, jak ta otázka poblikává paní Torresové za očima jako světlo. *Kdy jsi mi vyrostla?* V tu chvíli to vypadalo, jako by se podívala na svou dceru a doopravdy ji *viděla*. Aria si moc přála, aby Gabbyina máma u té myšlenky vydržela, ale vteřinu nato paní Torresové pronikavě zapípala kapsa. Než z ní mobil vytáh-

la, záblesk se začal vytrácet. A když telefon zvedla, záblesk byl pryč.

Začala rychle mluvit španělsky a byla už v půlce chodby s mobilem přitisknutým k uchu, když se Gabby znovu objevila s taškou v ruce.

Aria sledovala, jak Gabby pozoruje svou matku. Gabby měla rty sevřené do tenké, smutné linky. Aria si uvědomila, že ta chvilka, kdy paní Torresová svou dceru viděla, byla maximum. *Chvilka*. A Aria si při pohledu na zklamání v Gabbyiných očích domyslela, že takové chvilky jsou vzácné.

I když se to Gabby snažila skrýt, Aria si byla jistá, že je rozrušená. Raněná. A najednou Aria něco pochopila.

Gabby chce, aby si jí někdo všiml.

Aby ji lidé *viděli*.

A Aria jí s tím měla pomoct. Ještě nevěděla úplně jak, ale nějak to udělá. Proto sem přece přišla. Je to její práce, její poslání.

Gabby se vydala chodbou a Aria za ní. Sjely výtahem, prošly vstupní halou až k otáčivým dveřím – Aria málem narazila do skla, protože se v něm neviděla – a nakonec po těch hrozných šedých schodech.

Aria se zastavila a ohlédla se na nemocnici. Slunce už zapadalo a kvůli slabým paprskům, které se opíraly do budovy, vypadala nemocnice ostře a nepřívětivě. Když se otočila zpátky, Gabby už byla hodně napřed a Aria musela utíkat, aby ji dohonila.

Jakmile stála zase u ní, něčeho si všimla.

Gabby si začala pobrukovat.

Byla to jen jednoduchá melodie, ale hezká. Aria nevědě-

la, jestli všichni lidé znějí takhle krásně, když zpívají, a už to chtěla zkusit, když si vzpomněla, že je zrovna neviditelná. A tak mlčela a poslouchala. Ten zvuk ji hřál u srdce. Na Gabby ta melodie měla taky účinek. Když si tak broukala, ramena se jí začala uvolňovat a z obličeje se jí vytrácelo napětí.

Pak se Gabby zastavila před jedním domem a podívala se nahoru. Broukání odeznělo a jednoduchou písničku nahradilo těžké ticho. Gabby se zhluboka nadechla, zdolala schody ke vchodu a vešla dovnitř. Aria chtěla jít za ní, ale než se dostala ke dveřím, zavřely se. Zkusila vzít za kliku, ale ta se ani nepohnula. Aria se zamračila. Vždyť nebylo zamčeno. Gabby vešla rovnou dovnitř (slyšela vzdalující se kroky), ale ať se Aria snažila, jak chtěla, dveře nepovolily. Dokonce se snažila dveře *přimět*, aby se otevřely, jako to udělala se zneviditelněním nebo s tkaničkami.

Ale nefungovalo to.

To je divné, pomyslela si. Mělo by být jednoduché otevřít něco zavřeného, rozhodně jednodušší než se zneviditelnit. Ale prostě to nešlo. Nebyla snad ještě dost silná? Nebo tím snad porušovala nějaké pravidlo?

Aria se zahleděla na osmipatrovou budovu a přemýšlela, ve kterém bytě bydlí Gabby. Zvažovala, že se půjde projít nebo že se vrátí do nemocnice. Ale přece teď, když už našla ten modrý kouř, když našla Gabby, jako by je pojilo nějaké lano, a Aria pocítila v hrudi nepříjemné napětí při pomyšlení, že by otestovala jeho dosah.

Kdesi nad ní se rozsvítilo světlo. Ve čtvrtém patře a o jedno okno vedle. Aria přimhouřila oči a skoro jako by tam viděla závan modrého kouře. Gabbyin byt.

Aria se rozhlédla. Potřebovala se jen dostat nahoru. Nejjednodušší by bylo tam vyletět, ale nevěděla, jestli to jde i bez křídel. Zavřela oči a snažila se představit si, jak se vznáší, ale když otevřela oči, její nohy byly stále na zemi. Tak dobře. Když nemůže létat, mohla by tam vylézt.

Jakmile na to pomyslela, objevil se jednoduchý dřevěný žebřík, který se tyčil od trávníku osm pater až na střechu.

Divné schopnosti, pomyslela si Aria, když se chytila jedné ze spodních příček a začala šplhat. Výšek se nebála, a tak vylezla do čtvrtého patra až ke Gabbyinu oknu.

Nikde dívku neviděla, ale slyšela pobrukování a zvuk otevírání a zavírání skříněk v kuchyni. Jednou rukou se pustila žebříku a snažila se otevřít okno. To se ale taky ani nehnulo. Aria vyloudila tichý, neutěšený zvuk. Žebřík! Vyčarovala si žebřík ze vzduchu, ale nedokáže nic otevřít! Určitě to je nějaké pravidlo.

Aria si v duchu přidala *nelze nikam neoprávněně vniknout* na krátký seznam věcí, o kterých věděla, že je nedokáže, hned za *neumím léčit nemocné* a *neumím létat (myslím)*. Pak si povzdychla, znovu se chopila žebříku a snažila se vymyslet, co tedy vůbec *může* udělat. Nemohla – tedy neměla by – jen tak stát celou noc za oknem. Bylo to nepohodlné a nejspíš taky trochu děsivé, i když byla neviditelná.

Musela se vydat buď nahoru, nebo dolů.

Zapadající slunce malovalo po obloze barevné pruhy a Aria se chtěla tomu dostat blíž, a tak se rozhodla, že vyšplhá nahoru. Žebřík končil přesně u kraje střechy a Aria na ni přehoupla nohu. Stanula na nejvyšším bodě domu, ale cítila se, jako by stála na nejvyšším bodě světa.

Konečně se mohla znovu zviditelnit. Pohlédla na svoje ruce a vydechla úlevou. Překvapilo ji, jakou to stálo námahu být *ne*viditelná. Pokaždé, když se nemohla vidět, měla pocit, že si musí *připomínat*, že tam pořád je, že je skutečná. Chvilku věnovala tomu, aby zkontrolovala, že je vše na svém místě, od nohou a rukou až po tkaničky – stále růžové – a náramek.

Jak světlo sláblo, prozkoumala ten modrý kroužek kolem svého zápěstí a všimla si něčeho, co předtím nezaznamenala. Byly do něj vetkané malé smyčky, kroužky, na které se dají připevnit přívěsky. Byly celkem tři. Arii poskočilo srdce. Takže tolika lidem musí pomoct? Takhle si vysloužíš svá křídla?

Arii ta myšlenka zvedla náladu. Tři lidé. Pravda, zatím se jí nepodařilo pomoci ani jednomu, ale to je otázka času. Pomůže Gabby zbavit se kouře a bude o krok blíže ke svým křídlům.

Obrátila pozornost zpět k obloze. Bylo okouzlující, jak se měnila. Sledovala, jak se oranžová mění v růžovou a pak do fialové, která se postupně ztrácela, až nakonec nastala tma. Při pohledu na nebe si vzpomněla na Gabby. Gabby, která se také ztrácela a byla čím dál více neviditelná, aniž by chtěla.

Marcova nemoc byla hlasitá a výrazná a tak velká, že se oproti ní zdálo všechno malé. On za to nemohl. Nikdo za to nemohl. Ale bylo načase, aby i Gabby našla své světlo. Aby našla svůj hlas.

Aria se pousmála. Nemohla se dočkat zítřka.

Protože zítra půjde Gabby do školy.

A Aria tam bude s ní.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.